

Zbirka medijskih objava

BK Univerzitet

06. 10. 2006

Number of items: 3

Print media: 3

Internet: 0

Radio: 0

Television: 0

Teletext: 0

Themes monitored:

Akademija umetnosti

BK – Univerzitet Braća Karić

Dekani i rektori BK Univerziteta

Fakultet za menadžment u sportu

List of clips in the collection:

	Title	Teško državi kojoj je obrazovanje biznis		
Number 1	Medium; Reach	Evropa; 0	Page: 55	Size: 903 cm2
	Coloumn / Date	Ostalo, 05. 10. 2006		
Collection page 3	Author	Nikoletić Dragana		
	Themes	BK – Univerzitet Braća Karić, Akademija umetnosti, Dekani i rektori BK Univerziteta		

	Title	Madona u kukuružištu		
Number 2	Medium; Reach	Politika; 0	Page: 27	Size: 399 cm2
	Coloumn / Date	Beogradska hronika, 06. 10. 2006		
Collection page 7	Author	Mujezinović Ferid		
	Themes	BK – Univerzitet Braća Karić		

	Title	Nauka u prvom planu		
Number 3	Medium; Reach	Sport; 0	Page: 12	Size: 119 cm2
	Coloumn / Date	Fudbal, 06. 10. 2006		
Collection page 9	Author	Aćimović D.		
	Themes	BK – Univerzitet Braća Karić, Fakultet za menadžment u sportu		



KULTURA PRE ISOKA SKOLA

Privatne umetničke akademije obećavaju rad u malim grupama, dobru tehničku opremljenost, korak sa svetskim tokovima i zvezde na predavačkim mestima. **EVROPA** je napravila vodič kroz katalog velikih obećanja

Piše Dragana NIKOLETIĆ
Foto Arhiva EVROPE

TALENTI
Dve polaznice
BK akademije

TEŠKO DRŽAVI KOJOJ JE OBRAZOVANJE BIZNIS

Talentovana mlada osoba, kakvom sebe samo u Beogradu smatra bar 1.000 završenih srednjoškolaca godišnje, uvođenjem velikog broja privatnih umetničkih fakulteta ima daleko više šanse da unapredi svoje sposobnosti nego prethodne generacije. Putanja mladog talenta više nije ograničena na jednu od četiri državne akademije i na eventualne ponovne pokušaje koji znaju da oduzmu mnogo samopouzdanja i energije.

Evropa je na osnovu razgovora sa studentima i profesorima napravila

ovaj vodič kroz zamke lakog dolaska do umetničkih diploma. S obzirom na to da je često reč o deklasiranju konkurentskih akademija, sagovornici nisu dozvolili da budu citirani.

Danas je dovoljno da polaznik poseduje dve i po do četiri i po hiljade evra godišnje, u zavisnosti od vrste talenta, i takvo darovito dete postaje akademski umetnik.

Treba samo da izabere jednu od ponuđenih mogućnosti – Akademiju lepih umetnosti, Akademiju umetnosti BK, Megatrend fakultet za umetnost i dizajn, Fakultet za dizajn ili gra-

fičke odseke na nekoliko univerziteta.

To za jednog 18-godišnjaka, uz svu roditeljsku pomoć, nije nimalo lak zadatak.

Prvi kriterijum za izbor fakulteta lako bi mogao da bude novac. Najjeftinija opcija su studije na Univerzitetu Megatrend. Najskuplja za određene smerove je Akademija BK.

Ako novac nije presudan, pri izboru škole studenta najčešće opredeli dobar marketing. Sve privatne akademije se trude da imaju dobar mamac. Neki mašu čuvenim profesorskim imenima, pa Vlada Veličković, Dušan

Otašević i Ceca Bojković postaju reklama za ALU, Siniša Kovačević, Mirjana Karanović za BK umetničku akademiju, Tijana Fišić za Megatrend... Međutim, kako je ovo tlo prepuno (gladnih) umetnika, svaka privatna škola ima bar nekoliko jakih aduta. Pitanje je ukusa i obaveštenosti budućeg studenta koji će mu od ponuđenih autoriteta najviše imponovati.

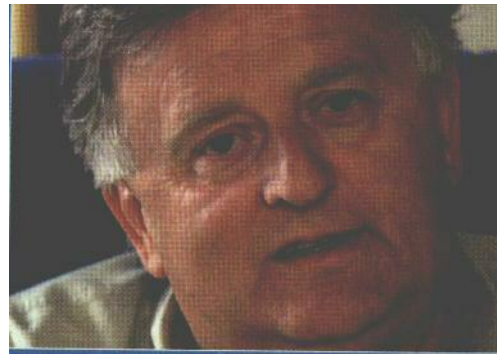
Sledeće marketinško opšte mesto je pozivanje na izuzetan odnos sa studentima. Oni su, tvrde, uvek tu da studenta saslušaju i prihvate sugestije, čak i da čuju privatni problem, do-

laze na nastavu redovno i nikad ne kasne, studentu se obraćaju s poštovanjem, kao da je to neka nova velika vrлина, a ne stvar koja bi trebalo da se podrazumeva.

Takođe, svi pomenuti fakulteti se hvale programskim inovacijama, sistemom podučavanja, tendencijom da prate svetske tokove, tehničkom opremljenošću. Student tek kasnije saznaje šta te floskule u pojedinim slučajevima zapravo znače. Jer, kad kažu „rad u manjim grupama“, to može, osim mentorskog principa rada, da znači i da fakultet ne raspo-

že dovoljnim prostorom. Svaki od ovih fakulteta će se pohvaliti i uspesima na umetničkim smotrama u inostranstvu, kao i svojim istaknutim pitomcima.

Sve akademije se listom ponose i svojim novim i uglancanim radnim prostorom. Međutim, budući brucoš ne može da zna koliko mu je kvadrata, kakvo svetlo i kakvi materijali realno potrebni da bi nesmetano radio, osim ako nije imao neko prethodno iskustvo u pripremnim ateljeima. Neupućenog našminkanost zgrada i prostorija može lako da zavara pa da ih



**MILIVOJE
TODORIĆ**

Neka misli onaj ko upisuje

Prvi privatni umetnički fakultet – Akademija lepih umetnosti – osnovan je, kako kaže njen osnivač, vlasnik i dekan Milivoje Todorović, 1996. godine, i praktično se sastoji iz četiri akademije. Program je sličan redovnim fakultetima, ali tvrdi da su uveli razne svrsishodne inovacije. Diploma ALU se dobija posle pet godina, od kojih su prve četiri osnovne studije. Godinu dana su bili u sastavu Univerziteta Singidunum, ali su ove godine istupili. Vlasnik Todorović je biznismen, osnivač agencije Meridijan, a osnivač fakulteta je smatrao poslovnim izazovom. Ponos njegovog fakulteta su profesori Moma Antonović, Branko Miljuš, Vladimir Komad, Dušan Otašević. Studenti Akademije lepih umetnosti bez problema mogu da nastave studiranje na Fakultetu primenjenih umetnosti u statusu samofinansirajućih, gde ih dalje školovanje staje 30 do 50 odsto manje. Diplome ALU se, tvrde, priznaju u Švajcarskoj, Australiji, SAD, Kanadi. Cene studija umetnosti iznose od 3.000 do 3.600 evra.

EVROPA: Kako je ALU osnovana?

TODORIĆ: Prvo smo registrovali studije glume, ali fakultet nije mogao da živi od deset studenata. Proširili smo studije na muziku jer je te godine od 20 kandidata na FMU za solo pevanje primano samo sedam, pa se nametalo pitanje šta će preostalih 13. Imali smo maksimalnu podršku drugih akademija, a njihovi dekani su već tada ulazili u naše komisije za nastavne planove i programe.

EVROPA: Zašto se u poslednje vreme pojavilo toliko umetničkih akademija?

TODORIĆ: Teško državi kojoj je obrazovanje biznis. Prema zakonu iz 1992. i '98. godine, fakulteti se osnivaju prema planu, odnosno prema mreži fakulteta. Ovde je situacija postala nekontrolisana. Postoji 51 privatni fakultet, preko 30 viših škola, 82 državne. Na 37.000 završenih srednjoškolaca ima preko 100.000 mesta na fakultetima, što je dovelo do toga da se ne bira način kako da se dođe do studenta. Blati se konkurencija. Mi

imamo problema jer smo vodeći u ovoj oblasti. Šire se informacije da mi prestajemo s radom, da gubimo dozvolu. Stvara se nemir pred postojećim studentima i budućim kandidatima.

EVROPA: Ima li potrebe za tolikim umetnicima?

TODORIĆ: Razmišljao sam o tome – pet fakulteta glume, po deset studenata, 50 glumaca godišnje, plus oni od ranije... Ali, zašto ja da razmišljam o tome? Vidite – ako ja te godine ne primim, neko drugi primi po dve, tri klase, a ja nisam primio jer sam vodio računa... Neka misli onaj ko upisuje. Na kraju, za dobre uvek ima mesta. Ipak, interesenata je mnogo manje nego što mislite. Ranije se na studije glume prijavljivalo po 1.000 kandidata, danas ih nema više od 300-400. Ako ih prime deset, treba omogućiti i ostalima da studiraju ono što vole, makar da bi stekli visoko obrazovanje. Ne mogu svi uspeti, toga nikad nije bilo.

PODRŠKA

Imali smo maksimalnu podršku drugih akademija, a njihovi dekani su već tada ulazili u naše komisije

Od 2.500 do 4.500 evra

Na Megatrendovom Fakultetu za umetnost i dizajn druga generacija studenata dokumentarnog i primenjenog filma, industrijskog dizajna, unutrašnje arhitekture, grafičkog dizajna i vizuelnih komunikacija, odevanja i tekstila i scenografije plaća školarinu 2.500 evra. Unionov Fakultet za dizajn budućim dizajnerima na ime školarine naplaćuje 2.700 evra.

Na Akademiji lepih umetnosti studenti likovne umetnosti (slikarstvo i grafika) plaćaju 2.700 evra godišnje, dok buduću glumcu, grafički dizajneru, kostimografu i enterijeristi treba da izdvoje po 3.000 evra. Studije muzike na ALU koštaju 3.600 evra.

Studenti BK Akademije umetnosti školarinu plaćaju 3.500 evra za sve smerove osim televizijske režije, koja košta 3.750 evra, i filmske režije, koja košta 4.500 godišnje.

NOVAC Najjeftinija opcija su studije na Univerzitetu Megatrend. Za određene smerove, najskuplja je Akademija BK

PREDAVAČI Vlada Veličković, Dušan Otašević i Ceca Bojković (ALU), Siniša Kovačević, Mirjana Karanović (BK)...

pomeša s dobrim uslovima rada.

Princip, odnosno dužina školovanja u ovim školama takođe može da zbuni kandidata. Dok se jedni ponose time što poštuju Bolonjsku deklaraciju, drugi je smatraju prevaziđenom, tvrdeći da se ona ne tretira ni u Švajcarskoj, Francuskoj, Nemačkoj... Oni, takođe, napominju da i ovi što kažu da poštuju Bolonju lažu, jer bolonjska pravila još nisu uspostavljena.

Da bi izbegao sve ove, doduše legitimne zamke marketinga, buduću student može jednostavno da pita starije kolege gde šta može da očekuje. I ovaj kriterijum je pomalo nepouzdan, jer zavisi od studentovih prioriteta i njegovog karaktera – da li samo želi

diplomu ili bi da na fakultetu nešto i nauči, da li mu prija ili smeta konkurencija, nizak nivo ocenjivanja.

Ukoliko se buduću brucuo obazire na glasine koje kolaju o privatnim akademijama, tek tada je nadrljao. Jer, na siromašnom, ali slobodnom tržištu umetničkog obrazovanja sva sredstva su dozvoljena, pa i olajavanje konkurencije. Tako može čuti unakrsne priče o tome kako *onaj* fakultet funkcioniše po principu kurseva na kojima ništa valjano ne može da se nauči, da je kao neko produženo zabavište, kako je drugi *pukao* zbog malog broja prijavljenih studenata, kako je neki student prešao s druge akademije „jer više nije mogao

da izdrži“, kako je tamošnji gazda stipsa i da zakida na platama zaposlenih. Najbolje je da buduću akademac sve uzme s rezervom i tretira kao deo propagande protivnika, ali i da ne odbacuje baš sve glasine.

Kada sve izmeri, i prebroji pare u džepu, možda će moći pravilno da se opredeli.

Iako na svim privatnim akademijama tvrde da ne primaju antitalente, odnosno da su prijemni ispiti validni i ozbiljni, najtalentovaniji i dalje pucaju na državne fakultete. Razlozi nisu samo materijalni (mada je to stavka bez konkurencije), već i zbog reno-mea koje FLU, FPU, FDU i FMU, uprkos svemu, još uvek imaju. Ovde se talenti sreću s drugačijim problemima. Jer, ovde mogu mnogo lakše da, ponekad i bez valjanog objašnjenja, budu odbijeni, da ih profesori, ne dolazeći na korekcije i konsultacije, samo otaljavaju, nemaju modele, obučavaju se po zastarelim metodama koje diktira položaj, starost i siromaštvo institucije koju pohađaju.

Ali, pravo iskušenje za sve njih dolazi tek kasnije, kad se otisnu iz toplotne gnezda akademije. ✓

Umetnost mnogima kompromis

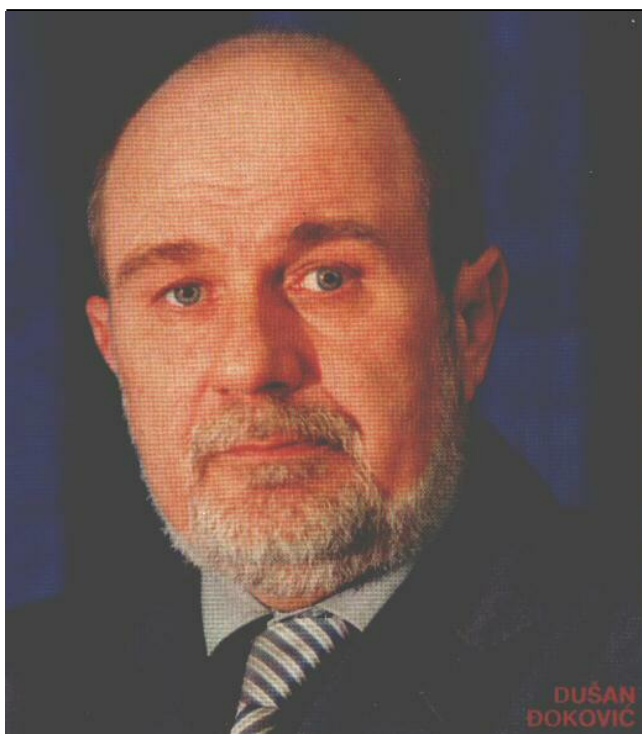
Akademija umetnosti BK, osnovana 1998, ima 11 odeljaka, školovanje po principu četiri plus jedan, program nalik na državni. Direktor je Dušan Đoković.

EVROPA: Zašto ste osnovali Akademiju BK?

ĐOKOVIĆ: U vreme kada smo razmišljali o otvaranju akademije otvorene su mnoge TV i radio stanice, pa odatle i potreba za umetničkim školama. Nikad nam nije bila namera da budemo konkurencija državnom fakultetu ovog tipa, u smislu da bi kandidati pre ovde konkurisali nego, recimo, na FDU – hteli smo da proširimo kvote koje su njima limitirane. I mi smo sad limitirali svoje kvote, primamo 136 studenata godišnje.

EVROPA: Da li ste u međuvremenu postali konkurentni?

ĐOKOVIĆ: Mogu da kažem da smo mi sada pandan FDU, a oni postoje 57, a mi osam godina. Od prošle godine, kad su i zakonski izjednačeni državni i privatni fakulteti, to se menja i u svesti ljudi. Uz to, i državni fakultet se sve više



plaća, a doći će vreme kad će se kompletno preći na samofinansiranje. A onda će, naravno, studenti još više razmišljati o tome šta i gde studiraju.

EVROPA: Ima li posla za toliki broj umetnika?

ĐOKOVIĆ: Nama je osnovna obaveza da najkvalitetnije moguće obučimo svoje studente, i mislim da to i radimo. E, sad, gde će, šta će... Mi smo godinama školovali po 2.000 studenata više nego što je moglo da se zaposli. Mnoga naša deca nastavljaju postdiplomske u inostranstvu.

EVROPA: Zašto se pojavilo toliko umetničkih fakulteta?

ĐOKOVIĆ: Većina novih fakulteta je menadžerskog tipa. Po novom zakonu, da bi Univerzitet postojao, on mora da ima tri delatnosti obrazovanja, a kultura i umetnost je jedna od njih. Imam utisak da su se mnogi univerziteti s velikim brojem fakulteta odlučili da u ovo uđu jednim svojim segmentom da bi zadovoljili ovaj zahtev.



Мадона у кукурузишту

Јасмина Никитовић-Стојичић некада је на ТВ Београд водила емисију „Рокенрол заувек”, а постала симбол „Знања – имања”

Последњих година сам, с времена на време, на РТС-у гледао емисију „Знање – имање” и чудом се чудим. Видим Јасмину Никитовић-Стојичић, уредницу и водитељку, како на равнотни разговара са пољопривредницима на ораници, у товилишту, на трактору... Одевена је у свом препознатљивом стилу који већ годинама фура – сунчане наочаре на темену, подигнут чуперак као код глушца у старовременском кинеском позоришту, ђићуве расуте по њој, огрлице и наруквике од црних и црвених перли. Као да на екрану видим Мадону, на почетку њене каријере, залутала у кукурузишту. Опет, пољопривреднике њен изглед нимало не збуњује. Гледају је понекад крајичком ока, али јој мудро одговарају на питања. И све изгледа природно, уверљиво и свака емисија оставља утисак врхунски урађеног посла. Ни ТВ критичари не остају дужни. Дају јој високе оцене.

Али, ђаво ми не да мира. Шта је то једну урбану особу, рођену и одраслу на всеградском асфалту, водитељку и уредницу емисија с младима, моди, рокенролу, одвело на њиву?

Зато одем пре неки дан до Таковске 10, да са Јасмином Никитовић-Стојичић расправим то питање.

– Јесте мало чудно било свима који су пратили мој рад на ТВ Београд, да ме виде у једној „сељачкој емисији”. Прво је моја ћерка Ана, кад ме видела на екрану, рекла да јој све личи на фотомонтажу – са једва приметним осмехом казује Јасмина.

Тридесет година је у новинарству. По образовању је економиста – туризмолог. Прве новинарске кораке је начинила 1976. године у „Гласу Врачара”, где је писала за женску рубрику. Почела је да сарађује и у Радио Београду, а потом је прешла на рад у ТВ Београд, на Београдску хронику.

– Емисији „Знање – имање” темеље је ударила Косара Балабановић. После ње славу јој је пронео Захарије Трнавчевић. Касније је уређивао Зоран Гајић, док га од тог посла смрт није одвојила. Онда је ту емисију радио ко је стигао. Тако је било све до октобра 2000. године. Тада сам постала уредник програма „Србија данас” којој је припадало и „Знање – имање”. Ту емисију више нико није хтео да ради. Молила сам Зарета да се врати и почне поново да је уређује. Одбио је моју понуду. Али је зато сугерисао да ја то радим. Ма, снаћи ћеш се, рекао ми је, само пробај. Пошто се рок за емитовање приближио, није било другог излаза него да ја ту емисију припремим. Једну, другу, трећу и тако је кренуло – прича Јасмина о томе „како се све то некако наместило, да се није имало куд”.

Е, сад, да не би испала незналица, без обзира што је већ била окорели новинар, хтела је да види како то раде Италијани и Французи, код којих је култура исхране на највишем нивоу, где је храна култ!

– Од њих сам научила добитну формулу за моју емисију: храна као потреба, задовољство и бизнис. То „свето тројство” постало је темељ „Знања – имања”. Зато се увек насмејем кад неко за ту емисију каже да је сељачка. Храна је свима потребна. Не само сељаку, раднику, него и оном доктору наука, академику. Зато сам за моју емисију увела правило: не од њиве до трпезе него од

трпезе до њиве – уверљива је Јасмина.

Људи који се баве пољопривредом, према њеним речима, најздравији су део нашег друштва. То је најозбиљнија производња, то што да земља, што уберемо, једина је новостворена вредност у земљи где готово више нема никакве индустрије.

– Да би земља била лепа и да даје род, мора да је неко обрађује. Храна је стратешки производ и држава о њој мора да брине. Зато се мени допала њива, пољопривредно добро уопште, иако сам пре тога радила емисију „Рокенрол заувек” и многе друге ствари – каже уредница „Знања – имања”.

Прича ми како је стекла поверење сељака. Као бистри људи одмах су видели да код њих Јасмина долази са добром намером. Свесна је да је само „човек са телевизије”. Никада им не попује нити их нечему подучава. То препушта стручњацима с којима иде селима у походе и који ратаре уче како да земља више рађа. Најлакше јој је да направи интервју са децом и сељацима. Они су увек интересантни, отворено говоре, не обраћају пажњу много на падеже, кажу оно што мисле, без велике филозофије.

– Захваљујући емисији „Знање – имање” обишла сам цео свет. Завршила сам и курс за социјално-економски развој села. Тако сам постала овлашћени тренер организације за храну и пољопривреду УН, познату као ФАО. Покушавам да допринесем да се стање на селу измени, да у будућности не буде, како је сада, да пола мушке сеоске Србије буде нежењено, да се домаћинства гасе по њиховој смрти. Жене беже са села, силазе у град да раде најтеже и најгоре послове. Циљ моје емисије је да тим женама на селу помогнемо, да их образујемо и покажемо да оне могу да буду гоздарице! – истиче Јасмина и ону другу, не само информативну страну „Знања – имања”.

Говори и о другим утисцима са села и о ономе у шта је могла да се увери у току неколико последњих година. Није ништа ново, али је невероватно да на селу истрајава оно наше „да комшији цркне крва”. Каже Јасмина да нашег сељака можеш да убијеш, али га не можеш натерати да се с неким удружи у производњи. А без тога нема успеха у пољопривреди. Добију поруџбине у, за нас невероватним количинама, за извоз производа. Не могу да испуне захтев иностраног купца, јер су раситњени и не говоре међу собом. И даље, описује Јасмина, не могу без пољског клозета и чесме у дворишту. Криво јој је што је култура становања још на ниском нивоу.

– Све ћу да учиним да кроз програм ФАО вратим нашу породицу за трпезу, да макар једном дневно сви буду на окупу. Нека се свађају за столом, воле, додајују, све је боље него да иду улицом и једу „брзу храну” (фаст фуд). Зато се наш програм и зове „спора храна” (слоу фуд) – открива своје намере бивша промоторка рокенрола.

Јасмина Никитовић-Стојичић је мајка Ане, студента треће године клавира на Факултету музичких уметности, и Петра, који је на БК универзитету започео студије обраде звука. Супруг Миодраг је већ годинама ратни репортер страних телевизијских станица.

Ферид Муџиновић

Strana / Page: 27

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA AND MONTENEGRO

Površina članka / Size: 399 cm2

2 / 2



Јасмина Никитовић-Стојичић



АСОЦИЈАЦИЈА СПОРТСКИХ МЕНАѢРА СРБИЈЕ РАДИ ПУНОМ ПАРОМ НАУКА У ПРВОМ ПЛАНУ

Формирана је асоцијација спортских менаѢера Србије, удружење које окупља бивше, садашње и будуће спортске менаѢере, маркетинг менаѢере, сакутинг менаѢере, ПР менаѢере, спортске и друге сличне организације, образовне установе, менаѢерске клубове. Главни циљеви Асоцијације су, између осталог, едукације и усавршавање спортских менаѢера.

Асоцијација је у Београду и за нешто више од две године остварила је преко тридесет активности, које су допринеле јачању менаѢерског кадра на високо-едукативном нивоу, кроз практичне и теоријске видове усавршавања.

Поред остваривања интереса и циљева својих чланова и заједничких интереса Асоцијације, пружање разноврсних услуга је такође једна од приоритета у активностима Асоцијације, као што су: информисање и саветовање чланова, пружање посебних консалтинг услуга, организовање семинара, организовање предавања у спортским центрима, спортским клубовима, спортским савезима, маркетиншким агенцијама, пружање мо-

гућности за студије и стручно усавршавање у иностранству, пружање могућности остваривања зараде, активно учествовање у изради пројеката спортско-пословног карактера, организовање стручне библиотеке, покретање првог стручног часописа за спортске менаѢере у Републици Србији.

Асоцијација спортских менаѢера Србије је недавно потписала Споразум о научно-пословној сарадњи са високо-образовним институцијама, које у свом саставу имају усмерење спортски менаѢмент и тренажну технологију, као што су: Спортска Академија, Факултет за менаѢмент у спорту „Браћа Карић“ и Факултет физичке културе из Новог Сада.

За остваривање активности и циљева Асоцијације брине се Председништво у саставу: председник **Александар Раич**, потпредседник **Славиша Живковић** и **Едита Кастратовић**, генерални секретар **Зоран Милошевић**, **Немања Илић**, **Леон Лукман**, **Небојша Максимовић**, **Зорица Бјелић** и **Милош Тркуља**.

Д. АЋИМОВИЋ